

[Haustrup Clemmensen.]

næsten dobbelt så gunstig som tidligere, siden man kan halvere førsteårsafskrivningerne? Vi må da have lov til, når man taler om disse afskrivningsregler, at spørge: hvem er det, der har evnen til, i hvert fald i den nuværende regering, at vurdere disse forskellige vilkår; anlægge disse konjunkturvurderinger?

Så spørger hr. Per Hækkerup, om vi er bange for statsindsigt i virksomhederne, hvis man skulle lave differentierede, for at bruge dette fine udtryk igen, afskrivningsregler. Næh, der er som bekendt et skattevæsen her i landet, der har mulighed for at få indsigt på ganske legal måde i virksomhedernes regnskabsforhold, men det, der er det afgørende, er, at vi ikke tror, en statsinstitution har særlig gode forudsætninger for at opkaste sig til dommer med hensyn til, hvilke erhverv der nu skal hjælpes, og hvilke der skal straffes ved hårdere og højere afskrivningsregler. Vi tror, den frie konkurrence mellem erhvervene er den eneste mulighed for at gøre dette op. Jeg synes stadig, det er meget vanskeligt at få opklaret dette: når regeringen er enig i, at opsparingen er for lille — jeg understregede udtrykkelig, at den var steget, men den er stadig for lille trods den høje rente, som statsministeren ikke kommenterede i sin redegørelse over dansk økonomi — hvorfor vil regeringen så ikke gå ind for forslag, der har vist sig at betyde meget betydeligt øget opsparing, og hvorfor har regeringen ikke på dette område noget alternativ? Er det dog ikke karakteristisk, når man taler om finansieringsinstituttet, der har disse 80 mill. kr. som udlånsmulighed pr. år, hvilket vel skal forøges nu, forstår jeg, i et vist omfang — hvilket fremgår ikke af aktionsplanen — er det da ikke karakteristisk, at de opsparingsordninger, man afskaffede, de nytgedes for ca. 800 mill. kr. i sidste periode? Så siger man, at en del af det er ikke reel opsparing, men det er dog i hvert fald bundet i 5 år. Der er adskillige hundrede mill. kr. i opsparing på disse områder. Det er tal af en helt, helt anden størrelsesorden end det, regeringen her opererer med.

Vi har heller ikke fået klart svar på, om regeringen vil ophæve en række af de erhvervsuvenlige love; jeg forstår, at udtrykket erhvervsfjendske kan man ikke lide, så

lad os da sige de erhvervsuvenlige love: skærpelsen af kapitalvindingsskatten, progressionen i beskatningen, som statsministeren forud for valgkampagnens afslutning i fjor lovede ikke skulle blive skærpet, vil man trække disse ting tilbage? Hvordan går det med dækningsafgift, med grundbeskatningsloft, med aktieskabsbeskatningen, hvor man nu også strammer på forskellige områder, navnlig vedrørende udlandsindtjening, med momsens afregningsprincipper? Hvordan ligger det med de store statsfonds, der vil virke dæmpende på erhvervslivets egen mulighed for at opspare? Hvor er regeringens fremstrakte hånd i samarbejdet på disse områder?

Og så til sidst: jeg forsøgte i mit andet indlæg at stille statsministeren det, synes jeg, ganske klare spørgsmål, om der fortsat skal føres erhvervspolitik i dette land sammen med SF. Jeg vil gerne i denne forbindelse minde om, at socialdemokratiets politiske ordfører uden for folketingsalen uimodsagt, det tør man antyde, har henvist til, at SF forekom som en børnehaver, oven i købet som en sandkasse. Jeg ville bede, om ikke hr. Per Hækkerup ville gentage den slags udtalelser fra folketingets talerstol, så man fik en klar mening om, at det var socialdemokratiets opfattelse. Vi andre skal ikke på nogen måde modsige sådanne udtalelser bortset fra, at Dansk Børnehaveråd vel snart protesterer mod den slags sammenligninger. I børnehaver er der dog en leder, der plejer at kunne få det til at forløbe nogenlunde roligt. Er det ikke således — det vil vi gerne have lov at spørge statsministeren om — at det fylder ham med utryghed at skulle samarbejde med et parti i den grad i splid med sig selv og konstatere, at det er det parti, der er basis for regeringens fortsatte eksistens? Jeg spørger, om ikke utrygheden er blevet større, efter at hr. Aksel Larsen, der må have visse forudsætninger for at kende og vurdere disse ting, har oplyst, at der er kommunistisk infiltration i SFs øverste ledelse. Finder statsministeren det virkelig på denne baggrund urimeligt, hvis man i store, brede erhvervskredse føler en utryghed over for en erhvervspolitik, som socialdemokratiet fører sammen med SF? Jeg må måske spørge til sidst, om statsministeren har frihed til at gennemføre en